

Дамян Дамянов

Поет...

...А уж бях майстор в занаята –
поне във този занаят –
с длето и с чук като ваятел
от злата глина на словата
добър извайвах този свят.

Не че си нямах свят край мен, но
като го гледах, тънех в срам:
ужасно, зло, несъвършено
творение!... Та непременно
по-друг мечтах да го създам.

Какъвто в книгите го пише,
какъвто всъщност той не е –
свят, по какъвто се въздиша;
щастлив, добър, красив, възвишен.
Утопия – не битие.

И падна блъскане. С години.
То беше труд! То беше пот!
Дорде от топчицата глина,
отвсякъде просвредлен, зина
самият собствен мой живот.

Направен на решето череп!
И иде ми да го строша!
Какъв ти свят! Мой двойник черен,
от материал неимоверен –
от мойта собствена душа.

Душа ли? Не, врата, която
вихрушка кърти с две ръце.
Студено ми е на душата –
ваяние на самотата
със мойто собствено лице.

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8509>]